

La conversa amb en Lluís Castellano ens durà a reflexionar sobre el que és la justícia i el funcionament del sistema judicial des de la perspectiva de 19 anys d'exercici de l'advocacia, i al mateix temps ens mostrarà com han transcorregut aquests anys amb un relat ple d'anècdotes.

**"Aquesta carrera demana estar al dia perquè continuament surten noves lleis i els jutges també varien els seus criteris, i tu has d'estar al corrent de les noves sentències."** D'altra banda, **"també cal que coneguis la psicologia de les persones."** I afegeix: **"No hi ha dos assumptes iguals i l'edat dóna una saviesa que ajuda a tirar els temes endavant. Enfrontant-te a advocats més joves i més grans t'adones de l'experiència que proporciona l'edat."**

**"La justícia"**, continua, **"és l'eina amb què treballem els advocats i, en principi, tothom hi confia. Però en qualsevol assumpte hi ha dues parts que creuen que la justícia els farà costat i a l'hora de la veritat es dóna la raó a una sola part. Llavors la persona a qui se li ha denegat s'enfada i considera que la justícia no existeix, mentre que la part guanyadora surt contenta i confiant-hi."** A grans trets podem dir que **"el jutge és un àrbitre"**, és a dir, **"és una persona com nosaltres que intenta aplicar la llei i, com que és una persona, a vegades s'equivoca. Normalment el client a qui es dóna la raó creia que de debò la tenia però altres vegades aquest client és conscient que no era així i, en canvi, el jutge la hi ha donat."**

En el món de les lleis i de la justícia hauria de prevaler el sentit comú: **"En alguna ocasió la llei no mostra sentit comú malgrat que aquesta és la seva finalitat, i per això a vegades trobem lleis injustes."** Anant més enllà, en Lluís afegeix: **"No cal conèixer el dret per anar per la vida, però sí que s'hauria d'educar les persones en el sentit comú. Al món no n'hi ha gaire, d'aquest sentit, tal com la història ens demostra amb l'esclat continu de guerres i conflictes, i no em refereixo només a guerres en el sentit tradicional del terme com algunes de les que s'estan produint ara fora de les nostres fronteres, sinó també a conflictes sense armes com els derivats de la immigració i la xenofòbia, que tenen lloc a casa nostra i entre nosaltres."**

Sant Vicenç és una població amb força gent d'origen magrebí: **"Jo tinc clients magrebins i els tracto igual que als altres. Si reclamen els meus serveis jo els dono i no he tingut mai cap problema. Són gent que viuen la seva religió. Els costums, la forma de viure, d'expressar-se, els menjars... són diferents. Per a mi no representa cap problema però sé que hi ha persones a qui això potser els costa d'assimilar."** Un exemple: **"Fa dos mesos vaig tenir el cas d'una persona que volia comprar una vivenda i quan va trobar la que li agradava va signar un contracte i va donar una paga i senyal. Fet això es va assabentar que tindria veïns magrebins, es va voler fer enrere i em va venir a veure per rescindir el contracte. Jo vaig parlar amb el venedor del pis i no va voler tornar-li la paga i senyal. Doncs el meu client va preferir perdre un milió de pessetes abans que conviure amb veïns magrebins. Tanmateix, considero que a Sant Vicenç no hi ha problemes i la convivència és bona."**

Aquest és un dels darrers casos de què s'ha ocupat en Lluís Castellano. Ell és dels qui pot dir, però, que mai li ha mancat la feina perquè abans d'obrir

bufet ja feia tres anys que estava en aquest món: **"Vaig compaginar els darrers anys de carrera i la feina de passant amb Juan Carlos Giménez-Salinas"** i això li va proporcionar en primer lloc, experiència, i després, contactes i coneixences. **"Des del principi tenia casos. Els primers van ser herències, adopcions, separacions, etc. En aquell moment encara no hi havia divorcis perquè no havia sortit la llei."** Un d'aquests casos inicials li va arribar **"cap al 1980. Vaig tenir un client maçó que va escriure un llibre on apareixien dues o tres referències sobre la maçoneria, cosa que en aquell moment li va comportar ser denunciat."**

Treballa molt **"el que podríem anomenar dret privat, civil, mercantil, qüestions personals"**, però li ocupa força temps **"un camp concret: tinc clients que són agències de publicitat i jo m'encarrego de legalitzar els sortejos de les promocions que ofereixen. Això comporta molta feina perquè cal preparar les bases, els sortejos i les legalitzacions corresponents, que pocs advocats saben com funcionen."**

En relació amb el dret privat ens explica una altra anècdota: **"A tocar de l'any 2000 han passat per la meua taula aquests dos casos: dos veïns que discuteixen per l'amplada d'un camí de pas que van establir els seus avis en funció de l'espai que ocupava un burro carregat amb dos farcells de llenya. Sense anar al jutjat vam arribar a l'acord de deixar 1,80 metres d'amplada. I simultàniament estic treballant amb els defectes de qualitat derivats d'una targeta electromagnètica de control de temperatures que fa treballar una màquina robotitzada."** També ens comenta que **"cada cop més entren al despatx més casos que podríem qualificar d'americans, en el sentit de reclamar per coses que abans eren impensables."**

Després de repassar el concepte de justícia i la seva vida laboral, només resta demanar-li una definició de la figura de l'advocat: **"Aquesta pregunta s'hauria de respondre en acabar la jornada, després de tancar el despatx, quan et quedes sol davant la taula i penses: 'Què he fet avui? He atès gent amb problemes perquè no s'entén amb el veí, amb la família, amb el soci. Gent que ha confiat en una persona que ha estudiat lleis perquè trobi solucions'. Això és ser advocat: saber escoltar la gent i compaginar problemes i lleis per donar-los sortides satisfactòries. Més que advocats sovint hauríem de ser psicòlegs, perquè la gent, en sortir del despatx, tingui la convicció que els seus problemes han estat atesos i que es poden resoldre."**

Té molt clar que aquesta tasca exigeix vocació -**"sense vocació no es pot aguantar aquesta feina"**- i es mostra encantat amb el recolzament de la seva senyora, la Roser Boladeras. Ara bé no veu gaires probabilitats que els seus fills, en Jordi i les bessones Natàlia i Cristina, triïn el seu mateix camí. Ell, en canvi, n'està molt satisfet i recorda amb detall la seva entrada en aquest món: **"Dels primers anys universitaris recordo el final de la dictadura, la transició, les manifestacions, els grisos que ens tanquen la facultat, la matança d'Atocha..."** i un professor que el va enlluernar, **"Jordi Solé Tura, que em va fer les classes de dret polític i després seria un dels redactors de la Constitució. Recordo la seva humanitat -ens explicava que havia estat pastisser a Mollet- i les seves classes."** Per tot plegat, **"els anys de la facultat van resultar molt apassionants i enriquidors."**



**“Això és ser advocat:  
saber escoltar la gent  
i compaginar problemes  
i lleis per donar-los  
sortides satisfactòries”**

**Lluís Castellano** - Sant Vicenç dels Horts (Baix Llobregat)